

BÓDIS KRISZTA

Egy másik élet

A Kelenföldi pályaudvaron találkoztunk. Tétovázgattunk a pénztár előtt. Meddig is kell megváltani a jegyet? Tapolcáig?

Egy másik életemben, még fiatalon, végre az írók közösségéhez tartozónak éreztem magam. Mindaddig jól kompenzált csetlés-em-botlásom természetes közegébe került. Mellettem állt Kemény István. A szigligeti JAK-tábor költői szemináriumát fogja vezetni, én az íróit. Hízik az ego. Föl kell készülni a feladatra, jó előre önvizsgálatot tartani, az örömök csíráját felismerni, túlhabzást megfékezni, esendőséget megbocsátani.

Kemény István a két kislányát is hozta. Velem a barátnőm jött. Határozottan pezsegni kezdtünk, voltaképpen ugyanúgy, ahogy – megfigyelhettem – minden emberi lény Kemény István közelében. Szégyen ide vagy oda, az én büszke szívemet is megdobogtatja egy szép férfi, pláne, ha költő, azaz lelki társ. Mert Kemény István nevének hallatán a fiatal költők és írók kerek szemekkel egymásra nézve a következőképpen nyilvánultak meg: Ugyeeee! Hihetetlen, de abból, ha egy másik ember tud hallgatni, hajlamosak vagyunk messzemenő következtetéseket levonni, hovatovább elképzelni, hogy az illetővel közös gyermekket nemzünk, és életünk végéig fenntartható meghittségben és intimitásban tartozunk össze.

A hallgatás projekciós felület. Elég lehet távolba vesző, szomorú tekintettel nézni a suhanó tájat a vonatablakból. Nem rendreutasítani a vonatfülkében egyik ülésről a másik ülésre mezítláb ugráló gyermeklányainkat. Voltaképpen elég megtestesült költőnek lenni, s még a legfegyvelmezett szív is – segédigéivel együtt – elolvad.

Mit is akarok itt körmönfontan megfogalmazni? Kemény István ettől az egész hatásmechanizmustól teljes valójában és minden tekintetben függetleníthető és független is volt.

Az, hogy egy bizonyos költészet Kemény Istvánban ölt testet permanensen és kortalanul, erről ő nem tehet, még ha dolgoznia is kell vele, érte. Költészete kioldódva a matériából esszenciális és éteri. Milyen semmitmondó szavak. Ő erről sem tehet.

Egy másik élet kezdődött számomra, megismerni őt, az alkatot, a gondolkodást, a műveket, s a flegma korszakot, amelyben mindig tündökölt, s amelyben igyekezett mit sem törődni azzal, hogy bármit is tesz, olyan, mint egy herceg.

Egy másik élet kezdődött számomra, de csak kezdetnek tűnt. Valami elkezdődött abban a korszakban, s anélkül ért véget, hogy kimozdult volna az eufórikus kezdőpontról. Leváltam arról az életről, mielőtt még felismerhettem, hogy sosem tartoztam oda.

Most, annyi év után megéreztem, megsejtettem, hogy Kemény István sem. Bár tagadhatatlanul közel került. Ott volt és van. Egy másik életből nézek vissza, nézek felé, nézem őt, igazából olvasom inkább. A lelkiismeretét. A divatjamúlt komolyság diadalát. A kíméletlen szelídséget. Látom, hogy egy másik élet valóságában meghitt kapcsolatban maradtunk. Pedig testi valónkban azóta sem találkoztunk. Ebben a másik életben a prioritásoknak semmi közük a testiséghez, az érzelmekhez, a nagyoláshoz, az allűrökhöz, de az okoskodáshoz,

a félelmekhez és a mentális állapotokhoz sincs. Nem a hétköznapok és ünnepnapok vagy a találkozások koordinátarendszerében van. Ebben az univerzumban a születésnapoknak sincs jelentőségük. A születés pillanatában kijelölve a végpont. A titkokat semmi más, csak a költészet érintheti talán. Vagy az sem.

Nincs felmentésem. Habitusomnál fogva épp arra vagyok képtelen, ami a legcsodálatraméltóbb Kemény István pályájában, írásaiban és jelenlétében.

Pátosz nélkül való.